

Primer de Maig

per TERESETA ROQUÉ

La festa del proletariat universal té un origen un xic llunyà. Era a l'any 1866. La classe obrera dels Estats Units havia emprès una sèrie de vagues en la lluita per la reducció de la jornada de treball a les vuit hores i per la supressió dels abusos que portava la il·limitació del dia feiner. La Federació de Treballadors d'Estats Units i Canadà havia organitzat un d'aquests moviments per al dia primer de Maig. La mobilització obrera fou total. Inclús els anarquistes de Xicago, rebels a actuacions de conjunt, es sumaren a la campanya pro-jornada de vuit hores, i arribada la data es celebraren a tot el territori de la Unió innombrables actes i manifestacions, assolint els fets a Xicago una importància que havia d'esdevenir històrica. La Unió Central Obrera era la directora del moviment i aconseguí que la totalitat dels obrers de la ciutat abandonessin en un moment donat el treball proclamant la jornada de vuit hores. En un grandios míting que tingué lloc poc després, davant de més de 25.000 persones parlaren els líders Spies, Pearsons, Fielden i Schwab i la manifestació arribà seguidament a 50.000 persones, xifra d'importància en aquells temps. Un sector de la manifestació compost per unes 600 dones perteneixents al ram de la sastreria, toparen amb la policia i foren brutalment agredides, havent-hi diverses víctimes. Això feu que el moviment de protesta s'estengués als dies 2, 3 i 4, durant els quals els incidents foren continuats i la duresa de la repressió és quelcom que queda a la història com un dels càrrecs més greus que cal fer al sistema capitalista.

A conseqüència dels fets de primers de Maig eren detinguts els quatre líders esmentats i Fischer, Emgel i Linng, els quals foren jutjats pel «Gran Jurat», constituint aquest procés una de les més grans arbitrarietats de la justícia burgesa. Sense haver pogut provar la intervenció dels acusats en el llançament d'una bomba, eren condemnats a mort i foren «legalment» assassinats el dia 11 de Novembre.

* * *

Aquesta és la commemoració anual del proletariat. Jornada de dol. També jornada de protesta i de reafirmació dels principis que han de dur a la classe obrera el seu alliberament total amb la creació gradual d'un règim econòmic que acabi amb l'explotació de l'home per l'home. Caldrà abans vessar més sang proletària. Els privilegis d'una classe dominant no es resignaran fàcilment. L'últim reducte del capitalisme és el feixisme i el feixisme engendrarà la guerra que pot destruir la mateixa classe treballadora. Itàlia primer, Alemanya i Austria després, donen la pauta. Es precis doncs, que la massa proletària i la classe mitjana, que ha de seguir la mateixa sort que aquella, mantinguin un front compacte, que barri el pas al monstre feixista i li prengui les posicions que actualment ocupa.

Damunt les cendres dels màrtirs de Xicago com damunt els cadàvers de les víctimes del feixisme, recordem i complim la frase de Lenin:

«Proletaris de tot el món, uniu-vos!»

amb tota sinceritat — no són maneres aquestes de pagar al senyor Candi Agustí els innombrables serveis que durant una pila d'anys els ha fet des del nostre municipi. Es de creure que el senyor Agustí pensarà igual que nosaltres.

De tota manera, però, a nosaltres no ens ve de nou. A la dreta, no hi aneu a cercar ni ideals, ni deures cívics, ni atencions per ningú. Tot el que no siguin beneficis — l'alça del cupó, interessos al 7 per cent, pisos a 10 duros encara que siguin uns vertaders corrals, etc., etc. — no compta per elles. Mobilitzar el cos electoral de les dretes sense cap d'aquestes promeses és tan impossible com que un paralític faci una jornada de camí a peu.

Amb la sola comparació d'aquestes dues actituds, la de les dretes i la de les esquerres en les eleccions de diumenge passat, n'hi ha prou per treure la conseqüència sobre en quina de les dues bandes hi ha més possibilitats de bon govern. Mentre les dretes deserten de llurs deures cívics, mentre es desenten de complir llurs obligacions de ciutadans, les esquerres s'hi llencen amb tot l'ímpetu, amb tota la fe d'una força jove. I ara que no ens vinguin les primeres amb allò que aquestes eleccions no els interessaven perquè ja eren un plet fallat o perquè no tenien les suficients garanties. Camàndules! Les mateixes garanties que han tingut 500 electors dretans — posem per cas Olot — haurien tingut 1000 ó 2000 o els que haguessin convingut. Diguin, més bé que llur retraïment ha obeït a la manca d'ideals polítics i patriòtics. Així com hi ha mainada a les quals no poden manar res sense ensenyar-los-hi un bombó o una peça de deu cèntims, aixís mateix passa a les dretes d'aquest país, inútil movilitzar-les cívicament sense mostrar-les-hi abans el bombó d'una puja d'interessos. Pobra religió inclús — elles que en fan tantes bocades — si amb ella no hi anés el farciment del que deïem més amunt: l'alça del cupó, els interessos al 7 per cent, lliure d'impostos i les rendes ben segures i remuneradores.

Comentari a les eleccions de diumenge

Les eleccions de compromissaris per a l'elecció de President de la República, es celebraren per tota Espanya en absoluta normalitat, constituint, una esclatant victòria del Front Popular.

A Catalunya, la candidatura del Front d'Esquerres ha assolit una majoria de més de 300.000 vots per sobre els de la «Lliga» — que no han arribat a 150.000 — ço que palesa que l'entusiasme, la disciplina i l'esperit cívic dels afiliats i simpatitzants dels partits d'esquerra no ha minvat del 16 de febrer ençà, ans tot el contrari. L'apatia, la indisciplina, la manca d'ideals cívics està en els electors de l'altra banda, com ho corrobora

llur desarció de les eleccions del passat diumenge.

A Olot, la victòria del Front d'Esquerres ha estat de les més sorolloses que s'han esdevingut en la nostra ciutat. El mateix es pot dir pel que es refereix a la nostra Comarca. Ni el fet de figurar un olotí en la candidatura de la «Lliga», el senyor Candi Agustí, ha estat prou per a decidir els ciutadans de dreta a emetre el vot diumenge passat.

Es de suposar que el president de la «Lliga Catalana» local no estarà gens satisfet per la prova de desconsideració que acaben de donar-li els electors de dreta olotins. Certament — i ho diem

MERCERIA d'Anton Claret

Gran assortit en mitjons
des de 0'50 ptes.

Plaça Mora, 4 i Fontfreda, 5. - OLOT

Lluís Mata - Sastre

Ofereix els seus serveis

Carrer Alta Maduixa.

OLOT